

Luukkaan evankeliumi, osa 10
Uskotko Jumalan hyvään tahtoon, voimaan ja lupauksiin?
(Luuk. 1:18-20)

Johdanto

Edellisissä saarnoissa olemme käsitelleet pappi Sakariasta. Luuk. 1:7 mukaan hän ja hänen vaimonsa olivat jo iäkkäitä. Heillä ei ollut lapsia, vaikka jakeen 13 mukaan Sakarias oli ainakin jossakin vaiheessa elämässään rukoillut Jumalalta poikaa. Kuitenkin jopa silloin, kun Jumala vastaa myöntävästi pyyntöihimme, hän tekee niin omassa aikataulussaan, joka on aina myös meidän parhaaksemme (Room. 8:28). Näin ollen jakeessa 11 enkeli ilmestyy Sakariaalle kertoen hänelle, että Jumala tulisi täyttämään pyynnön pojasta nyt Sakariaan ollessa jo iäkäs. Enkeli kertoi Sakariaalle, että hän vaimoineen tulisi saamaan pojan, jolle Sakariaan tuli antaa nimi Johannes.

Enkeli myös kertoi Johanneksen syntymän tuovan iloa Sakariaalle ja monelle muulle. Johanneksen elämä nimittäin tulisi olemaan omistettu Jumalalle, jonka seurauksena Jumala tuli käyttämään Johannesta väkevällä tavalla kääntääkseen juutalaisia takaisin tosi uskoon siitä seremoniallisesta uskon irvikuvasta, jota suurin osa heistä, fariseukset mukaan lukien, harjoitti.

Sakariaan reaktio enkelin ilmoitukseen (Luuk. 1:18)

Kuinka luulet Sakariaan reagoineen kaikkeen tähän, jonka enkeli hänelle ilmoitti? Odotettu reaktio olisi ehkä ollut ilo. Jumala vastasi vihdoin Sakariaan rukoukseen ties kuinka monen vuoden rukoilun jälkeen. Sakarias tulisi saamaan pojan, eikä mitä tahansa poikaa, vaan lapsen joka tulisi olemaan suuri Jumalan silmissä. Voiko kukaan pyytää enempää?

Ilo ei kuitenkaan ollut Sakariaan ensireaktio. Luuk 1:18, *Niin Sakarias sanoi enkelille: "Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut."* Toisin sanoen: "Enkeli hyvä, minkä todisteen voisin saada siitä, että nuo ilmoittamasi asiat tulevat toteutumaan? Ensinnä, minun ikäiset miehet eivät enää saa lapsia ja lisäksi minun vaimonikin on siinä iässä, ettei hän voi enää tulla raskaaksi. Tämä on siis kaksinkerroin mahdoton asia."

Sakariaan olisi ollut tässä vaiheessa hyvä muistaa, että Jumala kautta Raamatun monesti toimii sellaisissa tilanteissa, jotka vaikuttavat ihmissilmillä katsottuina mahdottomilta. Näin toimiessaan Jumala osoittaa luotettavuutensa sekä kaikkivoipaisuutensa ja samalla lisää omaa luottamustamme ja uskoamme häneen, häneen lupauksiinsa ja voimaansa. Oliko Jumalalle liian vaikea asia pelastaa Danielin ystävät tulisesta pätsistä tai Daniel

leijonien luolasta? Oliko Jumalalle liian vaikeaa jakaa Punainen meri israelilaisille tai antaa Gideonin voittaa valtaisa vihollisarmeija? Se on itse asiassa armon osoitus meille, että Jumala sallii meidän välillä kohdata mahdolltomilta tuntuvia asioita, jotta hän voi sitten osoittaa meille oman voimansa. Muista tämä ensi kerralla, kun olet mahdolltomalta tuntuvan asian edessä. Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Sinun ainoa vastuusi elämässä on totella ja uskoa Jumalaan, kaikki muu on hänen vastuullaan.

Entäpä tämä Sakariaan epäilevä asenne, jossa hän vetosi omaan ja vaimonsa ikään luvatus lapsen suhteen? Kuulostaako tämä Sakariaan reaktio tutulta? Kuka muu Vanhan testamentin henkilö epäili lapsen saantia korkean iän vuoksi? Aabraham (1. Moos. 17:17) ja hänen vaimonsa Saara tekivät niin (1. Moos. 18:10-12).¹

Sakariaan ensireaktio oli jonkin asteinen epäusko. Ei hän suoraan kieltänyt asian mahdolltomuutta, mutta kuitenkin pyysi jotakin merkkiä tai tunnustekoa tämän enkelin ilmoituksen varmistamiseksi. (Myös Sakariaan esi-isä Aabraham pyysi Jumalalta merkkiä hänelle annetusta lupauksesta 1. Moos. 15:8.)

Se, mikä teki tästä Sakariaan pyynnöstä vieläkin ihmeellisemmän oli, että hän oli jakeen 13 mukaan itse rukoillut Jumalalta lasta. Nyt kun Jumala vastasi myöntävästi Sakariaan omaan rukoukseen, hän epäili asiaa. Tämäläinen epäusko rukouksiin ei rajoitu Raamatussa pelkästään Sakariaaseen. Toinen hyvä esimerkki on Apostolien tekojen 12. luvussa: Pietari oli vankeudessa ja seurakunta rukoili lakkaamatta hänen edestänsä. Sitten Jumala lähetti enkelin vapauttamaan Pietarin. Mikä oli rukoilijoiden, Pietarin ystävien ensireaktio, hänen saapuessaan heidän kotiovelleen, heidän ollessaan rukoilemassa hänen puolestaan? Mikä oli rukoilijoiden, Pietarin ystävien ensireaktio? Sanoivatko he Pietarin ilmestyessä, "Hei, hieno juttu, Jumala kuuli rukouksemme, kunnia Herralle?" Eivät, vaan kun palvelijatar tuli ilmoittamaan heille, että Pietari oli ovella, luemme seuraavasti: Apt. 12:15-16, *He sanoivat hänelle: "Sinä hourit". Mutta hän vakuutti puheensa todeksi. Niin he sanoivat: "Se on hänen enkelinsä". Mutta Pietari kolkutti yhä; ja kun he avasivat, näkivät he hänet ja hämmästyivät.*

Siellä he olivat sisällä kovasti rukoilemassa Pietarin vapautumisen puolesta ja kun palvelijatar ilmoitti Pietarin ilmestyneen ovelle, he eivät uskoneet häntä. Ja kun he avasivat oven Pietarille ja näkivät hänet omin silmin, he "hämmästyivät".

Tämä kertoo jotakin siitä, kuinka suurella uskolla he, samoin kuin Sakariaskin, rukoilivat. Tämä myös kertoo jotakin siitä luottamuksesta tai uskosta, tai pikemminkin sen

¹ Myös Gideon ja Hiskia pyysivät merkkiä (Tuom. 6:36–39; 2. Kun. 20:8), mutta täysin eri hengessä. Sakaria puhuu epäuskoisesti muistuttaen enkeliä siitä, että hän ja hänen vaimonsa ovat jo vanhoja. Heidän ikäisensä ihmiset eivät enää saa lapsia. Morris, L. (1988). *Luke: an introduction and commentary* (Vol. 3, p. 87). Downers Grove, IL: InterVarsity Press.

Tässä epäily perustuu lupauksen täyttymisen vaikeuteen. Ehkä se oli riittävä syy epäuskon tulkitsemiseen jakeissa 19–20. Nolland, J. (2002). *Luke 1:1–9:20* (Vol. 35A, p. 32). Dallas: Word, Incorporated.

puutteesta, joka heillä oli Jumalan voimaan ja hänen haluunsa auttaa heitä.

Uskotko itse omiin rukouksiisi, Jumalan voimaan ja hyvään tahtoon?

Ennen kuin tuomitsemme sisimmissämme Pietarin ystävien ja Sakariaan epäuskon rukouksen voimaan, Jumalan hyvään tahtoon ja voimaan, kysykäämme kuitenkin: Olemmeko itse "parempia" kuin Sakarias tai Pietarin ystävät? Kuinka usein itse rukoilemme täysin luottaen Jumalan voimaan ja hänen haluunsa auttaa meitä. Raamatun mukaanhan Jumala rakastaa meitä äärettömästi enemmän kuin kukaan maanpäällisistä läheisistämme ja hän vastaa pyyntöihimme ilolla (Matt. 7:11; Sananl. 15:8).

Itse olen itse syyllistynyt tämänlaisen luottamuksen puutteeseen monesti rukoillessani. Välillä epäilen Jumalan halua auttaa, välillä epäilen hänen voimaansa, välillä epäilen hänen antamiaan lupauksia ja välillä epäilen näitä kaikkia samanaikaisesti. Nämä epäilyt ovat tietenkin aivan järjettämiä, mutta niin pieniuskoisia me olemme.

Voin kertoa tästä konkreettisen henkilökohtaisen esimerkin, joka sattui kohdalleni muutama kuukausi sitten. Aloin rukoillessani rajoittamaan Jumalan voimaa, mutta tällä kertaa Jumala armossaan puuttui asiaan ja osoitti minulle epäuskoni.

Olin Dominikaanisessa tasavallassa, jossa 5-vuotias pieni tyttö oli joutunut sairaalaan dengue-kuumeen vuoksi. Dengue on hieman malarian tapainen viruksen aiheuttama sairaus, joka tyypillisesti tarttuu hyttysen pureman kautta. Riippuen dengue-kuumeen lajista, kuolemanvaara on noin yhdestä viiteen prosenttia. Dengue on siis suhteellisen vakava sairaus. Tämä tyttö oli tuotu sairaalaan huonovointisena ja hänellä todettiin olevan dengue ja sairaalassa hänen veriarvonsa olivat menossa kovaa vauhtia huonompaan suuntaan. Olin siinä hänen vieressään rukoilemassa hänen parantumisensa puolesta ja sisimmässäni halusin rukoilla, että Jumala parantaisi hänet seuraavaan päivään mennessä. Kuitenkin ajattelin, että "tuo on liikaa pyydetty" ja siksi pyysin ainoastaan, että Jumala parantaa hänet ilman, että ilmaisin mitään aikataulupyynnöä sen suhteen. Heti mieleeni kuitenkin tuli ajatus, että "älä rajoita Jumalan voimaa, pyydä sitä mitä sydämässäsi on eli parantumista huomiseksi". Näin sitten tein. Rukoilin uudestaan ja pyysin Jumalaa, että tämä tyttö pääsisi jo huomenna terveänä kotiin.

Rukouksen loputtua, tämän tytön äiti katsoi minua hieman hämmentyneenä ja sanoi, että "aika kovan pyynnön esitit Jumalalle". Kerroin hänelle, että siltä se tuntui minustakin ja selitin, miten päädyin siihen pyyntöön.

Seuraavana aamuna tytöltä tultiin taas ottamaan verta analysointia varten ja hoitaja totesi, että näyttääpä hän pirteältä tänään. Iltapäivällä saatiin verikokeen tulokset. Ne

olivat muuttuneet dramaattisesti parempaan päin, joka tarkoitti sitä, että virus oli kukistettu. Lääkäri tuli vielä analysoimaan tilanteen ja totesi, että tyttö vaikuttaa voivan aivan hyvin. Koska veriarvot olivat hyvät, ei hän nähnyt tarvetta pitää tyttöä enää sairaalassa. Niinpä hän pääsi kotiin ja parani täysin.

Voitte vain kuvitella, mikä oli minun ja tytön äidin reaktio tähän kaikkeen. Tämä oli meille kaikille dramaattinen osoitus Jumalan voimasta. Voitte myös arvata, kuinka suuresti tämä lisäsi luottamustamme Jumalaamme ja rukouksen voimaan. Olen tavattoman kiitollinen Yahwelle tästä armonosoituksesta, jossa hän salli minun olla osana. Olen myös tavattoman kiitollinen siitä, miten meidän suuri "Minä olen" ei armossaan jättänyt minua oman epäuskoni valtaan, vaan vaati minua pyytämään häneltä sitä, mihin minulla itselläni ei ollut uskoa. Samalla kaikki tämä toimi myös nuhteena minulle oman epäuskoni suhteen. Tässä tilanteessa en uskonut Jumalan haluun auttaa, hänen voimaansa auttaa, enkä myöskään mielessäni luottanut Jumalan lupaukseen, että kaikki asiat vaikuttavat yhdessä parhaaksemme, jopa tämän lapsen dengue-kuume.

Voin siis hyvin samaistua Sakariaan epäuskoon sen ihmeen suhteen, jonka enkeli hänelle lupasi. Sakarias ja hänen vaimonsa olivat jo niin vanhoja, että lapsen saannin olisi pitänyt olla mahdotonta. Voin hyvin ymmärtää, että Sakarias halusi Jumalalta jonkun todisteen siitä, että tämä lupaus tosiaankin tulisi käymään toteen.

Jumalan reaktio Sakariaan epäuskoon (Luuk. 1:19-20)

Lukekaamme seuraavaksi, miten Jumala, enkelin välityksellä reagoi Sakariaan epäuskoon. Sakarias oli siis sanonut jakeessa 18: *"Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut."*

Seuraava jae, Luuk 1:19, *Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman."*

Enkelin nimi oli Gabriel. Ainoastaan kaksi Jumalan enkeliä mainitaan nimeltä Raamatussa: Gabriel ja Mikael. Jos saisit itse valita, ilmestyisikö sinulle Gabriel tai Mikael, niin kumman valitsisit?

Mikael vaikuttaisi olevan Jumalan sotilaseenkeli, ehkä tietynlainen enkeleiden kenraali. Danielin kirjassa hän taistelee Jumalan kansan vihollisten kanssa (Dan. 10:13, 21) ja Ilmestyskirjassa (Ilm. 12:7) Mikael taistelee joukkoineen Saatanaa ja langenneita enkeleitä vastaan.

Gabriel taas näyttäisi olevan erityinen hyvien uutisten lähettäjä. Gabriel kertoi Vanhan testamentin Danielille Jerusalemin jälleenrakentamisesta (Dan. 8:16, Dan. 9:21), nyt

Sakariaalle Johannes Kastajan syntymisestä, sekä myöhemmin Raamatussa Gabriel ennustaa neitsyt Marialle Jeesuksen syntymän.

Jos minä saisin itse valita, ilmestyisikö minulle Gabriel tai Mikael, niin varmaankin valitsisin Gabrielin, hyvien uutisten lähettilään. Se oli Gabriel, joka ilmestyi Sakariaalle.

Sakarias ja hänen vaimonsa olivat vanhoja, mutta tämä ilmoitus tuli enkeli Gabrielilta, joka seisoo Jumalan edessä. Jumalan, samoin kuin maallisten kuningasten edessä eivät seiso ketkä tahansa, vaan ne ovat tarkoin valikoidut, jotka saavat tämän kunnian (1. Kun. 10:8; Sananl. 22:29) ja heillä itsellään on myös yleensä korkea asema ja paljon vaikutusvaltaa. Esimerkiksi minulla ei ole suoraa yhteyttä Suomen presidenttiin. En voi mennä puhumaan hänelle niin halutessani. Pääministeri ehkä voisi niin tehdä, mutta en minä. Jumala oli suonut Gabrielille kunnian olla alati hänen edessään ja Jumala henkilökohtaisesti oli nyt lähettänyt hänet tuomaan tätä ilosanomaa Sakariaalle.

Luetaan vielä kertaalleen, mitä Gabriel vastasi Sakariaan epäuskoon ja hänen pyyntönsä merkistä, jonka perusteella hän voisi sitten luottaa Gabrielin ilmoituksen toteutumisesta. Luuk 1:19, *Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman.*

Tästä vastauksesta kaikuu ikään kuin seuraavanlainen asenne: "Mitä, sinä epäilet sanojani? En minä ole kuka tahansa satunnainen tyyppi, vaan minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä. Eikö tässä pitäisi olla "todistusaineistoa" aivan tarpeeksi? Pyhä enkeli seisoo edessäsi ja vielä pyytelet lisätodisteita?"

Sakariaan pyyntöön merkistä kuitenkin armollisesti suostutaan, joskin jonkin asteisen nuhteen tai kurinpidon muodossa. Luuk. 1:20, *Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikansa toteen."* Sakarias tuli saman tien mykäksi, eikä pystynyt puhumaan mitään siihen päivään asti, jolloin hänen poikansa Johannes Kastaja syntyi. Jakeen 62 perusteella tiedämme, että hän tuli myös kuuroksi.

Sakarias ei halunnut ottaa kuuleviin korviinsa enkelin julistusta sellaisenaan, niinpä hän tuli kuuroksi. Sen sijaan, että Sakarias olisi vain uskonut, hän alkoi kysyä merkkiä tai todistusta eli pyytää tyhmyyksiä. Niinpä hän tuli mykäksi. Et halunnut kuulla, olet nyt kuuro. Kyselit tyhmiä, olet nyt mykkä. Halusit lisätodisteen, nyt sait sen.

Tämä oli aikamoinen tilanne. Sakarias oli pappi, jonka tehtävänä oli opettaa ihmisiä. Tätä oli vaikea tehdä kuuromykkänä. Lisäksi hän oli juuri kokenut niin ihmeellisiä asioita, että hän varmasti paloi halusta kertoa niistä. Tästäkin tuli nyt hyvin vaivalloista.

Kuuromykkänä oleminen tulisi toimimaan päivittäisenä muistutuksena Sakariaalle hänen omasta epäuskostaan siihen päivään asti, jolloin Johannes syntyi ja nämä rajoitukset poistuisivat. Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa ja opettaa, niin kuin isä poikaansa. (Sananl. 3:12).

Jumala ei tämän ojennuksen kautta murskannut Sakariasta. Se oli tilapäinen opetus, joka herätti hänet kiinnittämään suurempaa huomiota erheeseensä ja tekemään parannuksen. Se oli hieno esimerkki rakastavan isän hyvästä tahdosta häntä kohtaan. Tämän tilapäisen ojennuksen kautta Jumala opetti Sakariaalle ja lukijalle, miten suhtautua hänen sanaansa ja millä asenteella meidän tulisi se vastaanottaa.

Voin kuvitella, että Johanneksen syntymää edeltävien kuukausien aikana Sakarias varmaan kävi moneen kertaan mielessään läpi tämän tapaamisen Gabrielin kanssa ja miten hänen olisi pitänyt toimia paremmin.

Kuinka paljon uskot Jumalan sanaan?

Miten olisimme itse reagoineet, jos olisimme olleet Sakariaan asemassa puhumassa yliluonnollisen enkelin kanssa? Jälleen kerran olisi helppo ajatella, että "totta kai olisin uskonut lupaukseen ja julistukseen lapsesta, sillä puhunhan yliluonnollisen enkelin kanssa." Rohkenen sanoa, että asiat eivät välttämättä menisi näin kohdallamme (Katso myös Luuk 16:31). Meillä on Jumalan sana, Raamattu, eikö vain? Kuitenkin epäilemme Jumalan sanaa samoin kuin Sakarias epäili enkelin sanoja.

Uskomme, että Raamattu on yliluonnollinen asia, joka tulee suoraan Jumalalta. Koko uskomme rakentuu tämän totuuden varaan. Jos edes yksi raamatunkohta ei ole totta, niin silloinhan emme voi tietää muistakaan kohdista, ovatko ne totta vai ei. Ehkä Jeesus ei kuollutkaan ristillä syntiemme edestä? Ehkä emme pääsekään taivaaseen uskon kautta, vaan jonkun muun asian kautta, joka on jäänyt epähuomiossa Raamatusta pois? Toisin sanoen, jos emme luota Raamattuun sataprosenttisesti, niin silloin emme voi tietää mistään mitään. Kuitenkin tiedämme, koska uskomme Raamattuun ja sen totuudenmukaisuuteen. (Lisää Raamatun virheettömyydestä: <https://gotquestions.org/Suomi/Raamattu-virheettomyys.html>)

Miten tämä uskomme sitten näkyy päivittäisessä elämässämme? Onko meidän uskomme tosiaan lujempaa laatua kuin Sakariaan? Miten hyvin uskomme Raamatusta meille annettuihin lupauksiin? Kun olemme esimerkiksi koettelemuksissa, niin uskommeko Room. 8:28 lupaukseen kaikkien asioiden, jopa koettelemusten, koituvan lopulta parhaaksemme? Itse kamppailin tämän lupauksen kanssa dengue-kuume tilanteessa, jonka aiemmin mainitsin. Entä uskomme, että Jumala on tosissaan, kun hän sanassaan

käskee, ei suosittelen vaan käskee, meitä rukoilemaan tiettyjen asioiden puolesta?
Rukoilemmeko esimerkiksi:

1. Vihollistemme puolesta

Matt. 5:44, *"Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat."*

2. Kiusausten välttämisen puolesta

Matt. 26:41, *"Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko."*

3. Evankeliumin nopean leviämisen puolesta

2. Tess. 3:1, *"Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niinkuin teidän keskuudessanne."*

4. Viisauden saamiseksi

Jaak. 1:5, *"Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan."* (Katso myös Ef. 1:16-17)

Milloin viimeksi rukoilit kaikkien yllä olevien asioiden puolesta? Itse en ole hyvä esimerkki tämän suhteen. Miksi emme siis tottele näitä Jumalan käskyjä? Itse en usein edes yritä. Mistä tämä johtuu? Tähän ei ole kuin kaksi mahdollista vastausta:

1. Emme usko, että Jumala on tosissaan käskiessään meitä.
2. Uskomme, että Jumala on tosissaan, mutta emme välitä asiasta tarpeeksi tehdäksemme sen suhteen mitään.

Sitten hämmästelemme ja kauhistelemme, kun Sakarias ei uskonut Jumalaa, mutta itse kohtelemme Raamatun julistuksia samaan tyyliin päivittäin. Itse olen vähintään yhtä epäuskoinen kuin Sakarias, etenkin kun tutkin sydäntäni hieman pintaa syvemmältä.

Neljäs esimerkki, jonka annoin Jumalan rukouskäskyistä, oli viisauden pyytäminen. Jumala on sanonut, jos joltakin puuttuu viisautta, hänen tulisi anoa sitä Jumalalta. Eikä siinä kaikki, jae myös lupaa, että Jumala tulee sitä antamaan, jos sitä pyytää: Jaak. 1:5, *"Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan."*

Puutuuko meiltä viisautta? Puuttuu. Milloin viimeksi rukoilimme sen saamisen puolesta? Itse en edes muista milloin. Miksi emme pyydä viisautta Jumalalta, etenkin kun hän luvannut sitä antaa pyytäessämme? Tähän ei taaskaan ole kuin kaksi mahdollista vastausta:

1. Emme usko Jumalan olevan tosissaan.

2. Uskomme Jumalan olevan tosissaan, mutta emme välitä asiasta tarpeeksi tehdäksemme sen suhteen mitään.

Minulla ja monella muulla on parannuksen varaa näiden asioiden suhteen. Voimme parantaa epäuskoamme, joka ilmenee niin monella tapaa päivittäisessä elämässämme.

Epäuskomme vaikutukset

Olkaamme varovaisia epäuskomme kanssa. Jakeen 20 lopussa on yksi mielenkiintoinen yksityiskohta: *"sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikanansa toteen."*

Huomaa sanat: "Jotka käyvät aikanansa toteen." Jumalan suvereenit suunnitelmat tulevat käymään toteen, eikä sitä pysty kukaan estämään: ei Saatana, ei Sakariaan epäusko, ei oma epäuskomme, eikä mikään muukaan asia. Tämä on vallan hieno asia, ei pelkästään tässä Johanneksen syntymässä, vaan kaikessa. Jumalan suvereenit suunnitelmat käyvät toteen meistä tai mistä muusta tahansa riippumatta.

Tämä on erityisesti mahtava asia pelastuksemme suhteen. Jos olemme hyväksyneet sen, että Jeesus kärsi ristillä puolestamme, niin Jumala lupaa, että meidän ei tarvitse suorittaa tuomiota synneistämme iankaikkisessa kadotuksessa. Tämä on lupaus, johon voimme luottaa. Tämä Jumalan suunnitelma käy toteen, eikä sitä voi kukaan tai mikään muuttaa. Joh. 3:16, *Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.*

Mitä tulee Jumalan suunnitelmaan koskien Johanneksen syntymää, enkelin sanojen mukaan Jumalan suunnitelma tuli käymään toteen. Tosin Sakariaan mahdolliset edellytykset olla mukana asian julistamisessa oleellisesti heikentyivät hänen kuuromykkäisyyskurituksensa seurauksena.

Näin on meidänkin laitamme. Omatkin edellytyksemme osallistua Jumalan valtakunnan etenemiseen, hänen tuodessaan suunnitelmiaan toteen, riippuvat suurilta osin omasta luottamuksestamme, uskostamme häneen ja hänen sanaansa. Kautta Raamatun, sekä kristillisen historian, näemme selvästi sen, miten Jumala käyttää tehokkaimpina työkaluinaan niitä, jotka uskovat häneen eniten. Mikä etuoikeus onkaan olla osallisena Jumalan suunnitelmissa. Vieläkin ihmeellisempää on se, että saamme osallistumisestamme taivaallisen palkkion ikuisuudessa. (1. Kor. 3:14-15; 4:5). Ensinnä, Jumala antaa meille etuoikeuden olla mukana hänen tuodessaan suunnitelmiaan toteen. Toiseksi, hän antaa meille näistä ponnisteluistamme ikuisen palkkion taivaassa, jokaiselle tekojensa mukaan. (Matt. 16:27; Room. 2:6; Ilm. 22:12).

Entä jos minun uskoni on heikko? Mitä jos haluaisin uskoa ja luottaa Jumalaan ja hänen sanaansa enemmän, mutta en vain pysty siihen? Tähän on onneksi helppo apu: rukoilu.

Jumala lupaa täyttää kaikki pyyntömme, jotka ovat hänen tahtonsa mukaisia ja mikäpä muu olisi enemmän hänen tahtonsa mukaista kuin se, että uskomme häneen olisi suurempi. Rukoilkaamme Jumalalta siis suurempaa uskoa luottaen siihen, että hän sen antaa. Mark. 9:24 sanoin, "Minä uskon; auta minun epäuskoani".

Tämä sama asia pätee myös pelastukseen. Jos et ole vielä ottanut Jeesuksen sijaiskuolemaa vastaan, koska sinulta puuttuu joko uskoa tai voimaa alkaa seurata häntä Raamatun mukaan, niin mene polvillesi ja rukoile armoa, uskoa ja voimaa. Jumala kuulee, jos tulet nöyryten hänen puoleensa. (Ps. 10:17).

Kertaus

Lukekaamme vielä yhdessä tämänpäiväiset jakeet. Aiemmissa jakeissa enkeli oli sanonut Sakariaalle, että hän tulisi saamaan pojan, joka tulisi olemaan suuri Jumalan edessä. Nyt Sakarias vastaa, Luuk. 1:18, *Niin Sakarias sanoi enkelille: "Kuinka minä tämän käsittäisin? Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi tullut."*

Luuk. 1:19, *Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman."*

Luuk. 1:20, *Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikanansa toteen."*

Aloitimme tänään Sakariaan yllättävästä reaktiosta enkelin uutisiin. Enkeli kertoi Sakariaan ja hänen vaimonsa saavan pojan. Ilon tai kiitoksen sijaan Sakarias hieman kunniattomasti pyytää merkkiä tai todistusta siitä, että tämä enkelin ilmoitus tulisi käymään toteen, koska he olivat jo vanhoja.

Jumala olisi tietenkin voinut järjestää asiat niin, että Johannes Kastaja olisi syntynyt Sakariaalle ja hänen vaimolleen heidän ollessaan nuorempia. Se oli kuitenkin kaikin tavoin hienompi juttu, että Jumala järjesti asiat juuri näin, jolloin hänen luotettavuutensa ja kaikkivoipaisuutensa korostuvat. Tämä lisää meidänkin uskoamme häneen.

Tästä Sakariaan pyytämästä merkistä tai todistuksesta teki vieläkin yllättävämmän se, että Sakarias oli itse rukoillut Jumalalta lasta, tosin varmaan oman, hyväksi näkemäänsä aikataulun mukaisesti. Nyt Jumalan vastatessa myöntävästi rukoukseen, Sakarias epäili asiaa.

Totesimme, että itse monesti käyttäydymme samalla tavalla. Rajoitamme Jumalan voimaa rukouksissamme epäillen hänen hyvää tahtoansa meitä kohtaan tai kuvitellen itse tietävämmme parhaat aikataulut rukouksiimme vastaamiseen.

Lisäksi emme Sakariaan tavoin usko Jumalan sanaan. Enkeli ilmoitti Jumalan sanat

Sakariaalle, eikä hän ollut täysin vakuuttunut. Meille on annettu Jumalan sana Raamatun kautta, emmekä ota sitä aina tosissamme. Sanomme, että teemme niin, mutta käytöksemme paljastaa jotakin aivan muuta. Jumalan sana antaa meille monia käskyjä, joista me viis veisaamme. Meitä käsketään rukoilemaan vihollistemme, kiusausten välttämisen ja evankeliumin nopean leviämisen puolesta, mutta koska viimeksi teimme näin? Entä koska viimeksi rukoilimme viisautta?

Miksi emme siis tottele näitä Jumalan käskyjä? Miksi emme ota hänen sanaansa tosissamme? Totesimme, että tähän ei ole kuin kaksi mahdollista vastausta:

1. Emme usko, että Jumala on tosissaan käskiessään meitä.
2. Uskomme, mutta emme välitä tarpeeksi tehdäksemme niin.

Sitten hämmästelemme, kun Sakarias ei usko Jumalan sanaa. Itse teemme aivan samoin.

”Niin, niin, mutta se ei ole sama asia lukea asioita Raamatusta, kuin kuulla niitä enkelin suusta.”

Ei siinä pitäisi olla mitään eroa, jos luotamme Raamattuun sataprosenttisesti. Sataprosenttinen luottamus on sataprosenttinen luottamus. Älkäämme siis yrittäkö keksiä tekosyitä oman luottamuksemme ja uskomme puutteeseen, vaan polvistukaamme Jumalan eteen rukoilemaan armoa tämän asian suhteen, että hän voimistaisi uskoamme.

Sakariaan pyyntöön merkistä kuitenkin vastattiin, joskin tietynasteisen nuhteen tai ojennuksen muodossa. Sakariaasta tuli kuuromykkä Johanneksen syntymään asti. Tämä luonnollisesti tuli rajoittamaan Sakariaan papillisten tehtävien toimittamista ja näiden enkelin kautta kuultujen hyvien uutisten julistamista.

Meidänkin epäuskomme varmasti rajoittaa mahdollisuuksiamme olla osaltamme mukana Jumalan edistäessä valtakuntaansa ja tuodessaan suunnitelmiaan toteen. Jumalan suunnitelmat käyvät kyllä toteen meidän tai Sakariaan uskon puutteesta huolimatta. Ainoa asia, joka muuttuu on se, miten olemme niissä suunnitelmissa osallisina.

Rukoilkaamme

Kaikkivoipa ”Minä olen”, auta meitä muistamaan, että mikään ei ole sinulle mahdotonta (Luuk. 1:37). Auta meitä myös muistamaan, että välillä sinä toimit nimenomaan mahdottomalta näyttävissä tilanteissa, korostaaksesi kaikkivoipaisuuttasi ja lisätäksesi uskoamme voimaasi.

On selvää, että meiltä kuitenkin puuttuu uskoa sinun voimaasi, hyvään tahtoosi ja sinun

sanaasi. Täten tulemme nöyrtyen eteesi pyytämään, että vahvistat meitä näissä puutteissamme.

Lisäksi pyydämme, että vedät luoksesi ne, jotka ovat tämän saarnaan tänään kuulleet, mutta eivät ole uskoneet sinun sanaasi ikuisesta elämästä ja kadotuksesta. Vaikuta heidän sydämissään, että he nöyrtyisivät ja tulisivat etsimään sinulta sitä armoa, jota he tarvitsevat. Sinä ole luvannut sen etsiville antaa ja sinun lupauksiisi voimme luottaa. Aamen.

Lisää saarnoja osoitteessa www.maallikkosaarnaaja.com